

אמא שלנו ... היית ואינך עוד.

השנים האחרונות לחייך, היו בניגוד גמור למה שאת בשבילנו. לאט לאט איבדת את כל מה שהיה לך כל-כך חשוב: העצמאות שלך, היכולת לנוע, היכולת לדבר ולהביע, לבחור מה ללבוש, ומה לאכול, מתי לקום ומתי לישון. כלואה בתוך גוף שהקשיח והתעוות, התכנסת לתוך עצמך, מתרחקת מאיתנו עד שהמוות הכריע.

בשעות האחרונות, ליד מיטתך, מול גופך שעוד נאבק בנשימותיו האחרונות, העלנו חוויות וזיכרונות ואמרנו: זו לא האמא שלנו באמת – כי בשבילנו את היית:

גוף רזה נערי ושזוף, תמיד בתספורת קצוצה, מרוקאית עירונית בנשמה שבחרה להתחתן עם וינאי, ציוני סוציאליסט מחלוצי הקיבוץ – דבר שהיה ממש לא מקובל. בקיבוץ האנגלוסקסי בין דוברי האנגלית, התחברת מיד לחבורת הצרפתים הקטנה, יחד הייתם כל הזמן מפטפטים בצרפתית - לא הבנו הרבה את הדברים, אך מהצד תמיד תהינו -מתי מישהו עוצר להקשיב לאחרים?

אוכל – דבר מיותר לחלוטין!! מספיק טוסט עם חמאה, נס קפה ללא סוכר וסיגריה טובה (ומי שלא מוצא חן בעיניו – שילך!!) בארוחות הערב כוס יין אדום ולסיום היום, רצוי מאד עם חברים טובים – כוסית שתיה חריפה - קוניאק או וויסקי מה שבנמצא.

כאמא - היית כמו לביאה – נלחמת בשבילנו, אם היה צריך, מפנקת בדברים קטנים - תמיד ידענו שאפשר לסמוך עלייך שתהיי לצידנו בכל בעיה.

הבית תמיד היה מלא באנשים אם זה משפחה שבאה לבקר, חברים טובים, או מתנדבים שאימצתם כל שנה.

מתמחה גדולה בעוגות תפוחים עם בצק דק דק שמרדדים, לפתן אגסים ועוגות בראוניז נהדרות בתוספת לימון או תפוזים.

סטנדרט גבוה מאד (מי בזה היה יכול לעמוד), בניקיון, סדר וקיפול כביסה. מרוקאית אמרנו, אך בניגוד גמור למה שאנחנו יודעים על מרוקאיות, שנאת לבשל ובכל הזדמנות את מלאכת הבישול, השארת לאחרים...

עבודה – הייתה מרכזית בחייך, לא הסתכלת על השעון ובחריצות רבה והמון מסירות עבדת לפעמים בשעות הזויות – ארבע בבוקר, כשעוד הכל חשוק מסביב, יורדת למפעל לבצע עוד משימה.

האנשים שאיתם עבדת – התאהבו בך מיד. העריכו את החריצות, והמסירות - עלייך אפשר היה לסמוך בעיניים עצומות שהכל יעשה בזמן. ומעל הכל, הבאת

איתך לעבודה את החיות והנמרצות, הבלתי נלאית – מפוקסת, מתקתקת עניינים – יאללה! תכל'ס! בוא נגמור עם הדברים.

לא וויתרת על נסיעות לעיר הגדולה, גם אם זה היה כרוך בנסיעה ארוכה באוטובוסים הישנים. לבקר את האחיות ועל הדרך לעשות קניות – בגדים ונעליים – בצו האופנה האחרונה. חוזרת הביתה ו"מרביצה" הופעה.

יחד עם אבא, כל שנה נסיעה לחו"ל – לרוב לצרפת, לבקר את האחים, שאליהם היית מאד קשורה.

כשהגיעו הנכדים – הפכת לסבתא שלקחה על עצמה לטפל ולפנק והפכת עבורם לבית שני, לפעמים למקום מפלט שההורים מעצבנים...

סורגת - לנו ובהמשך לנכדים, סוודרים ואפודות, ביד מיומנת, מעוטרים בדוגמאות מורכבות.

ו ... כמה שיותר שמש, ים ובריכה גם. שוחה כמו דג במים, אבא היה אומר, ולקח אותך למלונות הטובים, שיש בהם בריכה וקרובים לים כי בלי זה – זו לא חופשה.

ובין החופשות, לא מתעצלת, עולה על אוטובוס או טרמפ מהקיבוץ, מגיעה לחיפה, ויורדת לחוף להתמסר לשמש החמה ולגלי הים.

כן, זו רק רשימה חלקית מאד. יש עוד הרבה אך זה כבר יהיה בהזדמנויות אחרות.

ולפני שנסיים, מילה טובה לצוות שליווה אותך בכמעט חמש השנים האחרונות – הצוות בבית הסעודי – בית יונתן.

אנחנו כל המשפחה, רוצים להודות לכל אחד ואחת מכם שבהמון מסירות טיפלתם ותמכתם באמא ובעיקר נתתם לה המון המון אהבה.

אמא, את עכשיו, אנחנו מאד מקווים, נמצאת במקום שלו ויותר טוב.

תמיד תישארי איתנו – שלך בהמון המון אהבה

ענת, רוני ומיכל

כא בשבת תש"ף, 16.2.2020

